СУРОВАКАРСКА ПѢСЕНЬ

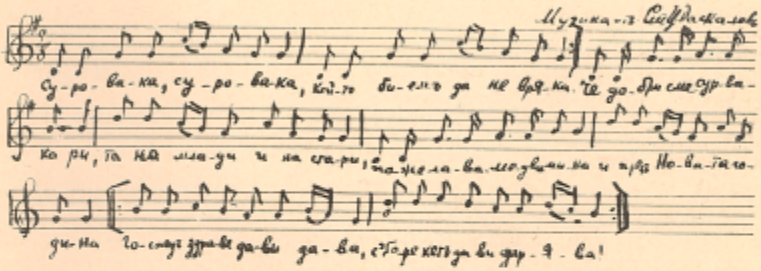

Суровака, суровака,
който биемъ да не вряка.
Въ тази християнска кѫща
нивга зло да се не връща,
само радость да се лѣе,
само пѣсень да се пѣе.
Да сте живи до година,
до година, до амина!
Суровака, съ кривака,
суровака по гръбнака!

Любомиръ Дойчевъ

се прочулъ по-делечъ и ето, че го повикали въ Шотландия да поправи нѣкаква машина. Той отишелъ пѣшкомъ, кѫдето го викали, поправилъ машината и получилъ добра сума за работата си. На връщане той се отбилъ при ба-ца си, кѫдето страшна новина го поразила. Старинтъ му баща Робертъ, който работилъ съ нѣкаква машина, така обсорилъ лицето си, че ослѣпѣлъ. Георгъ почти похарчилъ паритѣ си за да облекчи слѣпия старецъ, но новото нещастие го постига: умира жена му, като му остана невръстно момче, което носѣло името на баща му — Робертъ.

Войната между Англия и Франция по това време още по-вече изтощила Георга. Съ сълзи на очи гледалъ на бѫдещето той. Но малкитѣ Робертъ му вдъхвалъ куражъ, той искалъ да го изучи, да му отвори очитѣ за широки познания, за които бащата самъ тъй-много жадувалъ. А освенъ това, увлеченето въ труда полека го успокоявало и той се звелъ съ нови сили да се самообразова.

Скоро случаитъ и упоритата воля на Стефенсона му помогнало да се издигне. Ето какво се случило:

Въ една съседна рудница поставили нова машина да изпомпва водата, която извирала, или се стичала въ рудничнитѣ ями. Машината, обаче, отказала да работи. И така и иначе я опитвали, учени инжинери я изследвали и не могли да открийтъ кѫде е причината да не работи. Така изтекла цѣла година — машината стояла нѣма, безлушна, безнадеждно болна, а водата пълнѣла и пълнѣла рудничнитѣ ями, а работницитѣ негодували.

Тая машина не излизала отъ ума на Стефенсона. Той търсѣлъ случай да се доближи до нея и я изследва. Веднажъ му се отдалъ случай да я разгледа и, заравнвнъ, следъ разглеждането й, той извикалъ: „Азъ знаи какво трѣбва да се направи за да работи машината". Съобщили това на директора на рудницата, но той недоверчиво поклатилъ глава, но все пакъ, позволилъ на Стефенсона да направи опитъ. Минали нѣколко дни и ето болната машина изведнажъ се сепнала и оживѣла — съ радость засмукала застоялата вода и скоро рудницата била почистена. Работницитѣ могли свободно да копаятъ тамъ, зачудени, възхитени отъ работника Стефенсонъ, когото нарекли „доктор на машинитѣ". Изъ тъ славата Георгъ получилъ подобра заплата и билъ назначенъ за инжинеръ на сѫщата рудница.

Следва